

Comentariul poeziei Cantec scrisa de Nichita Stanescu

Poezia "Cantec" face parte din volumul "O viziune a sentimentelor" (1964) si este o poezie de dragoste care enunta starea de jubilatie a postului altfel de pana acum. E o rostire aparte, un stil nou plin de prospectime si de parfumul unui spirit original.

De fapt toate poeziile de inceput ale poetului Nichita Stanescu stau sub semnul mirarii, al iesirii din hibernare, al renasterii postului odata cu adolescenta. E o trezire la nivelul senzatiilor, o explozie a fiintei ca prezenta, a sufletului in cosmos, a intregii organizari plasmaticice a trupului. Fericirea de a iubi e mai puternica decat fiinta. Intalnim in primele versuri ale poeziei "Cantec" un plus de energii afective enuntate simplu dar rascolitor "E o intamplare a fiintei mele:/ si-arunci fericirea dinlauntru! meu/ e mai puternica decat mine/ decat oasele mele."

Intalnim aici alte mijloace de expresivitate, un alt stil, de fapt absenta unui sul, care devine un stil nou. Imaginatia postului este ea insasi expresivitate. Lucrurile sunt spuse simplu Fericirea dinlauntru depaseste fiinta, oasele, durerea Dispar limitele, apar energiile fericirii unite care nu sunt altceva decat energiile pasionale si energiile spirituale.

Imbratisarea indragostitilor este dureroasa prin scrasnetul oaselor si minunata prin fiorul apropierii, al contopirii, al indumnezeirii prin iubire: "mereu dureroasa, minunata mereu".

Dar dragostea la Nichita Stanescu sta si sub semnul cuvantului, al rostirii, al faptuirii prin cuvant: "Sa stambe vorba, sa vorbim, sa spunem cuvinte/ lungi, sticloase, ca niste dalti ce despart/ fluviul rece in delta fierbinte/ ziua de noapte, bazaltul de bazalt".

Iata forta magica a cuvantului, puterea de a separa prin cuvant ziua de noapte, dar mai ales bazaltul de bazalt, deci elementul divers, dar si acelasi element, care numai aparent este identic. Altfel spus, dragostea separa dar sj uneste, identifica doua realitati care deriva din una singura - androginul, care este atat de iubit de poeti, el semnificand in preistorie perfectiunea.

In strofa a treia, Nichita Stanescu se avanta ca fiinta plina de fericire intr-o anumita lume, o lume tasnita in sus, o lume prelunga si in nesfarsire, o lume in coloana care duce la irrvescicare: "Du-ma fericire, in sus, si izbeste-mi/ tampla de stele, pana cand/ lumea mea prelunga si in nesfarsire/ se face coloana sau altceva/ mult mai inalt si mult mai curand".

Dragostea aici, inseamna pentru poet aspiratie catre puritate, catre inalt, dar ea inseamna sj provocarea poetului catre creatie, plasarea lui in vesnicie.

Ultima strofa a poeziei "Cantec" este sub semnul mirarii ca atitudine exemplara in fata existentei noastre ca fiinte intamplatoare.

Contrariile se estompeaza se armonizeaza limitele se rup, are loc transcenderea de la unul la altul: "Ce bine ca esti, ce mirare ca sunt!/ Doua cantece diferite, lovindu-se, amestecandu-se/ doua culori ce nu s-au vazut niciodata/ una foarte de jos, intoarsa spre pamant/ una foarte de sus, aproape rupta/ in infrigurata neasemuita lupta/ a minunii ca esti, a-ntamplarii ca sunt"

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari

<http://referatenoi.ro>

Metaforele sunt abstracte, nonfigurative "doua cantece... doua culesi..." Ele decanteaza fiinta umana de orice impuritate atunci cand de fapt poetul cauta atractia contrariilor.

Poezia se inchide cu un vers ce pune fiintarea fiintei la nivelul intamplarii: "a minunii ca esti, a intamplarii ca sunt".